

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΚΟΖΑΝΙΤΟΥ

Οι πρώην

ΚΕΔΡΟΣ

Κωνσταντία Κοζανίτου: *Οι πρώην*

ISBN 978-960-04-5565-6

Επιμέλεια-Διόρθωση: Βάσω Παπαχρήστου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Κωνσταντία Κοζανίτου, 2026*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2026*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Στις φίλες μου, της καρδιάς...

Το κυνήγι

Ο ελληνικός ποιμενικός ξεχύνεται μπροστά με τα ρουθούνια του ορθάνοιχτα. Το τρέξιμό του γρήγορο κόντρα στον άνεμο, δυνατό σαν καλπασμός αλόγου αλλά ασύμμετρο, με τα πόδια σε αιώρηση, τα μπροστινά τανυσμένα θαρρείς να πετάνε στον αέρα, τα πίσω λυγισμένα ακολουθώντας μια τεθλασμένη γραμμή. Ο ιδιοκτήτης του τρέχει στο κατόπι του. Δυσκολεύεται, δεν μπορεί να επιταχύνει προσπαθώντας να μην πατά τα ξερά φύλλα στο έδαφος, ψάχνοντας περάσματα με χώμα, για να αποφύγει τον ελάχιστο πιθανό θόρυβο. Ντυμένος με στρατιωτική φόρμα παραλλαγής δεν ξεχωρίζει μέσα στην πυκνή βλάστηση του λοφίσκου. Η κυνηγετική караμπίνα, επιμήκυνση του χεριού του, σε ετοιμότητα. Σε καμπύλη ο δεξιός δείκτης του βρίσκεται πάνω από τη σκανδάλη, σχεδόν τη χαϊδεύει. Τα μάτια του καρφωμένα στο ζώο που απότομα σταματά, που με τα αυτιά του όρθια, το κεφάλι στητό, την ουρά ακίνητη οσμίζεται τον αέρα. Ο κυνηγός για να μην αποσυντονίσει τη συγκέντρωση του ζώου καταφέρνει μόλις και μετά βίας να κόψει τη φόρα του και να κρυφτεί

τελευταία στιγμή πίσω από έναν θάμνο, ενώ νεύει με το κεφάλι στον φίλο του, ακροβολισμένο δύο μέτρα πίσω και απέναντι στις φτέρες, να κάνει το ίδιο. Το δίδυμο των κυνηγών παρακολουθεί το ζωντανό να φέρεται διαφορετικά από άλλες φορές, αλλόκοτα. Παρ' όλα αυτά, με την αδρεναλίνη στα ύψη οι δύο φίλοι από στιγμή σε στιγμή περιμένουν το θήραμα, για το οποίο ξύπνησαν αχάραγα, να εμφανιστεί. Τα δευτερόλεπτα όμως κυλούν και δεν ακούγεται τίποτα. Ούτε φαίνεται. Ούτε κινείται. Ούτε πουλί, ούτε έντομο, ούτε τρωκτικό, ούτε ερπετό. Το μόνο δείγμα πανίδας ο Άρης, με την ουρά του κάγκελο και τη μύτη σε εγρήγορση ζωντανεύει το σκηνικό με μικρούς διστακτικούς διασκελισμούς περιμετρικά από ένα σημείο-ένα μικρό ύψωμα καλυμμένο με πέτρες. Τον βλέπουν να οσφραίνεται ρουθονίζοντας τώρα και, στρέφοντας το κεφάλι του αδιάκοπα, να σταματά απότομα. Αρχίζει να σκάβει το χώμα με τα νύχια του σκαλίζοντας τη γη με μανία. Οι δύο κυνηγοί κοιτάζονται με απορία, αντιλαμβάνονται το παράξενο της κατάστασης. Πλησιάζουν το ξέφωτο μπροστά ελέγχοντας παράλληλα και τα νώτα τους...

«Τι συμβαίνει, αγόρι μου, τι βρήκες; Μύρισε κάτι;» ρωτάει ο κυνηγός τον σκύλο του χαϊδεύοντας τη μουσούδα του.

«Εμένα κέλτικο ταφικό μνημείο μου θυμίζει», συμπεραίνει ο δεύτερος άντρας.

«Πολλές ταινίες βλέπεις, φίλε μου! Πράγματι όμως, κάτι υπάρχει εδώ πέρα. Δώσε μου το μεγάλο μαχαίρι του

γδαροσίματος. Να, εκεί πέρα θα το βρεις, στην πίσω τσέπη του σακιδίου. Οκέι, ας σκάψουμε κι εμείς, αλλιώς θα βραδιάσουμε».

Οι δύο κυνηγοί, ο ένας με την κάννη της караμπίνας κι ο άλλος με τη μητερή λάμα καθαρίζουν το μέρος από τις πλακουτσωτές και επίπεδες πέτρες, τα χώματα και τις ρίζες. Σε λίγη ώρα διευρύνουν το άνοιγμα που δημιούργησε το λαγωνικό. Με πέντε λεπτά σκληρής εκσκαφής κι η άκρη ενός αντικειμένου εμφανίζεται.

«Τι είναι αυτό, μπρο; Ξύλο;» απορεί το αφεντικό του Άρη.

«Άρη μου, σε είχα για έξυπνο λαγωνικό, ζωντανό λαγό ψάχνουμε όχι τα κόκαλά του».

«Α, τόσο καλά! Χάζεψες, ρε; Ξέχασες ότι δεν είμαι μόνο σινεφίλ ιστορικών σειρών με τους Βίκινγκς, αλλά και των ψυχολογικών, μυστηρίου και εγκλημάτων διεστραμμένων μυαλών;»

Και, σοβαρεύοντας, συμπληρώνει:

«Αυτό δεν είναι οστό λαγού, ούτε καν ζώου. Ανθρώπινο είναι. Και μεγάλο μάλιστα».

Η συνάντηση των τεσσάρων

«Μάλιστα, Χρυσάνθη μου, πρόσκληση επίσημη. Σου τηλεφωνώ γιατί την Κυριακή το μεσημέρι σας περιμένω στο σπίτι να τσουγκρίσουμε τα ποτήρια μας».

«Για τη Βασιλικούλα που παντρεύτηκε; Απίστευτο!»

«Και για το Ευάκι μου!»

«Τι πράγμα; Γάμος δύο σε ένα, Μαρίνα μου; Τώρα είναι που αιφνιδιάστηκα. Πώς, πότε; Τι να πω; Συγχαρητήρια, ευτυχισμένα να ζήσουν τα αστέρια σου».

«Φιλενάδα μου, γλυκιά κι αγαπημένη! Ευχαριστώ πολύ για τις ευχές. Λοιπόν, κάλεσα πρώτη εσένα. Το “σας” αφορά την Ελπίδα και την Άννα. Ελπίζω να συντονιστούμε όλες και να τα πούμε ύστερα από τόσο καιρό. Σύμφωνες; Φιλιά!»

Οι τέσσερις γυναίκες με το σύμπαν του Κοέλιο να συνωμοτεί υπέρ τους, συνεννοήθηκαν χωρίς δεύτερο κάλεσμα, έβαλαν τα καλά τους και μαζεύτηκαν στην Επανομή. Το τραπέζι έτοιμο, γεμάτο με όλα τα καλά. Ματς μουτς, σε απόσταση ασφάλειας, λόγω covid ανασφάλειας. «Βίο ανθόσπαρτο» έπεσαν οι ευχές «κι ένα συμβο-

λικό δώρο, με την αγάπη μας», συμπλήρωσε με συγκίνηση η Χρυσάνθη.

«Τι κάνετε, βρε κορίτσια; Χωρισμοί, πανδημία... Από πότε έχουμε να βρεθούμε; Κοντά δύο χρόνια μετά τον εγκλεισμό; Ποπό, ούτε να το θυμάμαι δεν θέλω».

«Μαρίνα, άσε τα δυσάρεστα, πες μας λεπτομέρειες για τους ξαφνικούς γάμους. Πεθαίνουμε από περιέργεια».

«Ελπίδα, ας καθίσουμε και θα σας τα πω όλα με το νι και με το σίγμα. Τι θα πιούμε; Έχω κρασί λευκό και οι τοιπούρες θα είναι έτοιμες σε πέντε λεπτά».

Η Μαρίνα πήρε φόρα:

«Ο πρώτος γάμος έγινε στην Ολλανδία. Η νύφη λαμπερή. Δημαρχείο, νυφικό ραμμένο στην Ελλάδα, υπογραφές κι ένα τρελό πάρτι στο πάρκο του Βοτανικού Κήπου. Το δεύτερο, σε γραμμή άλφα ριχτό φόρεμα για την πρωταγωνίστρια της ημέρας έκλεισε το μάτι στις λανθασμένες εντυπώσεις. Οι ερωτήσεις, είναι έγκυος η Εύη, πότε με το καλό, έπεσαν βροχή, αντίθετα με το δελτίο καιρού που απέτυχε στις προβλέψεις του. Ο ουρανός δεν έριξε καρέκλες. Ο Ολλανδός γαμπρός πανέμορφος. Εξαιρετικό παιδί. Ο μπαμπάς Βαγγέλης απών. Ο Γιάννης μου ξεπροβόδισε τη νύφη. Έγινα τύφλα, φίλες μου, αλλά συνέχισα να βγάζω φωτογραφίες».

«Να τις δούμε;»

«Δαντέλα, σατέν, στράπλες, λευκό σαν την πάχνη που σκεπάζει τα πάντα τα πρωινά στην Ουτρέχτη. Πάγωσα με το αμάνικο φόρεμα, μπρος τα κάλλη τι είναι το κρύο;

Τουλάχιστον το κεφάλι μου ήταν ζεστό. Γίνεται Μαρίνα χωρίς καπέλο; Ο “πατέρας” τηλεφώνησε την ώρα της εκτόξευσης του φελλού της σαμπάνιας λέγοντας:

»“Κοριτσάκι μου, δεν μου έδωσαν άδεια, μακάρι να μπορούσα να μοιραστώ από κοντά τη χαρά σου! Something old, something new, something borrowed, something blue and a sixpence coin for your shoe...”

»“Ουφ, βρε μπαμπά, άσε τις αμερικανιές, είμαι τόσο ευτυχοσμένη σήμερα που δεν θα αφήσω κανέναν και τίποτε να μου το χαλάσει”.

»Λοιπόν συνεχίζω:

»Είκοσι δύο μέρες αργότερα θρησκευτικός γάμος στο Νυμφαίο, Ελλάδα. Δεν είναι πανέμορφη η Βασιλική μου; Ο Έλληνας γαμπρός εξίσου. Καλός κι αυτός, αλλά όχι σαν τον ξένο. Έχει τα θεματάκια του, αφού η κόρη μου όμως είναι ερωτευμένη; Τι να έκανα η έρμη, όλα για το παιδί μου. Έκρυστα το τσεκούρι του πολέμου και φιλοξένησα ακόμη και τον “πατέρα”, που τα κατάφερε τούτη τη φορά. Αγνώριστος ο Ευάγγελος· αδυνατισμένος, κομψός, αμήχανος ύστερα από επτά χρόνια απουσίας. Θα με φιλοξενήσει ο ξάδερφος, μου είχε πει. Μήπως για χάρη της κόρης μας να μείνεις εδώ, είχα απαντήσει. Δέχτηκε, ενώ από μέσα μου μούντζωνα τον εαυτό μου. Στρογγυλοκάθισε δύο μέρες, του σιδέρωσα και το πουκάμισο. Στολίστηκα για δεύτερη φορά και φύγαμε.

»Πάλι ο γιος μου ο Γιάννης παρέδωσε τη νύφη. Νοικιασμένο νυφικό, ντούρο λευκό ύφασμα που κολακεύει το

γυναικείο σώμα, ζουμερή γαρ η κόρη μου που ακτινοβόλουσε από ευτυχία».

«Να μας ζήσουν τα κορίτσια μας!» ευχήθηκαν και οι τέσσερις στραγγίζοντας τα ποτήρια τους.

Η Ελπίδα πήρε μετά τη σκυτάλη:

«Φοβάμαι ότι οι κόρες μου θα αργήσουν να χορέψουν τον χορό του Ησαΐα. Α, όλα κι όλα θρησκευτικούς γάμους θέλω. Και λίγο ρομαντικό κλίμα δεν βλάπτει. Σιγά μη μου κάνουν το χατίρι, αλλά να 'χαμε να λέγαμε. Η μεγάλη ψάχνεται ακόμη. Τελείωσε Ψυχολογία, συμμετείχε στο Erasmus και τώρα για το μεταπτυχιακό παλεύει. Δεν ξέρει ακόμη πού, Ελλάδα, εξωτερικό, Κύριος οίδε. Την ταϊζω, την ποτίζω και τη χαρτζιλικώνω όσο μπορώ. Από κει που νόμιζα ότι τα είχα όλα τακτοποιημένα οικονομικά και τα έβγαζα πέρα μόνη μου, βρέθηκα να ζορίζομαι. Τη μικρή δεν τη φοβάμαι. Στην Αγγλία αποφοίτησε από τη Νομική με άριστα, πήρε υποτροφίες, δούλεψε σε όλη τη διάρκεια των σπουδών της. Σερβιτόρα, στη λάντζα, όλα τα έκανε. Ούτε κατάλαβα πότε πήγε στην Κοπεγχάγη, πόσο γρήγορα ολοκλήρωσε το διδακτορικό της, πώς κατάφερε και πρότεψε για άλλη μια φορά. Δεν μου ζήτησε ούτε ένα ευρώ. Κι ο Στέφανος τον χαβά του. Η Γεωργία αυτό, η Ιωάννα το άλλο. Εμένα οι κόρες μου... Άσε με, χριστιανέ μου, είδα κι έπαθα να σε ξεφορτωθώ. Καλά που βρήκα τα λεφτά και βγήκε το διαζύγιο. Αλλιώς...»

Σαν να την είχε ακούσει, εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό της.

«Στέφανε, όχι τώρα, κλείσε το τηλέφωνο, σε παρακαλώ, και μην ουρλιάζεις. Σε ακούνε κι άλλοι. Θα τα πούμε μετά, είμαι με τη Μαρίνα, την Άννα και τη Χρυσάνθη. Σε χαιρετώ».

Και γυρνώντας στις φίλες της: «Πού μείναμε, κυρίες μου;»

«Άσπρο πάτο, πίνουμε στην υγεία των νεόνυμφων!» φώναξαν και οι τέσσερις.

Η Άννα περίμενε τρίτη στη σειρά:

«Δεν θέλω να παντρευτούν τα δικά μου παιδιά. Κι αν το κάνουν να αργήσουν! Καλούς συντρόφους να βρουν. Είδα πώς πρόκοψα με τον δικό μου τον γάμο. Κι ας ήμασταν φουλ ερωτευμένοι. Έτσι νόμιζα. Ήμουν, υποτίθεται, η καψούρα του. Το έλεγε σε όλους. Τι τα θυμάμαι τώρα, περσινά ξινά σταφύλια. Δεν μετανιώνω, είμαι περήφανη για τους δύο καρπούς του γάμου μας. Η Έλενά μου σπούδασε αυτό που ήθελε, αφού μέσω του πεδίου ανθρωπιστικών σπουδών πήρε το πτυχίο της από το Τμήμα μουσικών σπουδών του ΠΑΜΑΚ, έκανε την εξειδίκευσή της στη Γαλλία στο αγαπημένο της φλάουτο· η ανάσα της, η δόνηση του αέρα σε συγχρονισμό με τους χτύπους της καρδιάς της. Ο Ηλίας μου πάλι αγαπάει τα αθλητικά και τη δημοσιογραφία, πήρε το πτυχίο του, υπηρέτησε και την πατρίδα. Προσδοκά διορισμό ως γυμναστής στη Δημόσια Εκπαίδευση. Τώρα, ελπίζει να τον πάρουν σαν αναπληρωτή. Δήλωσε σχολεία σε όλη την Ελλάδα. Αρθρογραφεί σε μια ηλεκτρονική εφημερίδα για ψίχουλα. Προς το πα-

ρόν και τα δυο τους δουλεύουν σε εταιρία μεταφορών. Με τον πατέρα τους είμαστε καλοί φίλοι. Με τον Θανάση συνεννοούμασταν περισσότερο σαν συγγάτοικοι παρά σαν σύζυγοι. Ας είναι. Η χημεία μάς τελείωσε. Ευτυχώς, τώρα έχω τον Μάνο μου, το χάδι της ψυχής μου. Από τότε που τον γνώρισα βρήκα τον εαυτό μου. Μαρίνα, ήπια την τελευταία σταγόνα. Έχεις άλλο;»

«Εννοείται, θα το τσούξουμε σήμερα. Το πολύ πολύ να κοιμηθείτε εδώ απόψε. Χρυσάνθη, σε αφήσαμε τελευταία αλλά όχι έσχατη. Hello! Σε ποια σφαίρα βρίσκεσαι;»

Η Χρυσάνθη, η τέταρτη της παρέας, μέτρησε τα λόγια της:

«Εδώ είμαι, προσγειώθηκα, οι φωνές σας μελωδία στα αυτιά μου, ταξίδι στο παρόν και στο μέλλον. Σε εμένα τα γεγονότα κύλησαν ανάποδα. Συνέβησαν σε παρελθοντικό χρόνο. Το δικό μου το παιδί έκλεισε δέκα χρόνια γάμου. Ο Δήμος μου δείχνει ευτυχισμένος και η νύφη μου τον κοιτά στα μάτια. Να είναι καλά το αγόρι μου! Δεν αξιώθηκα να γεννήσω κι ένα δεύτερο, αλλά ο Θεός με ξεχρέωσε με δύο εγγόνια. Αν ζούσε κι ο Νίκος μου, η κεντρική θέρμανση της ζωής μου... Όνειρο απατηλό, καλοκαιρινής σιέστας όμως· να κυριολεκτήσω, φθινοπωρινής. Όχι, δεν θα κλάψω μια τέτοια μέρα χαράς. Θα πετάξω τη λύπη μου έξω από το παράθυρο. Θα αφήσω την ίδια τη ζωή να γράψει τη συνέχεια, φτάνουν πια τα δάκρυα. Σας κούρασα όμως, βάζω τελεία και ξαναγυρνάω στον ενεστώτα. Άντε, Μαρίνα, δείξε μας κι άλλες φωτογραφίες.»

Οι πρώην σύζυγοι τεσσάρων συμμαθητών από το σχολείο, που περιστασιακά βρίσκονταν και πήγαιναν εκδρομές δυο τρεις φορές τον χρόνο, άνοιξαν και τρίτο μπουκάλι. Όσα δεν είπαν τόσα χρόνια που ζούσαν στο περιθώριο της φιλίας των αντρών τους, ξεπήδησαν σαν αφρισμένοι χείμαρροι από μέσα τους. Οι ώρες πέρασαν, οι τέσσερις έφαγαν κίτρινο καρπούζι (πού το ανακάλυψε άραγε η πάντα πρωτοπόρα Μαρίνα;), τραγανή σουλτανίνα και γλυκό του κουταλιού σταφύλι. Ιστορίες ανείπωτες, αναμνήσεις κρυμμένες, παράπονα και πίκρες καλά φυλαγμένα στον πάτο του πηγαδιού εμφανίστηκαν στην επιφάνεια σαν φυσαλίδες κολυμβητικής μάσκας οξυγόνου. Η όποια σχέση τους, τύποις φιλική εξ αγχιστείας, μιας παρέας που είχε διαλυθεί αναγκαστικά και βίαια, έδειχνε σημάδια ανάκαμψης και ίσως ενός νέου ξεκινήματος. Οι κουβέντες τους δεν είχαν τελειωμό, οι πρώην σαχλαμάρισαν, αναπόλησαν, θυμήθηκαν, έφτασαν και στα χρόνια του δημοτικού... Το έριξαν και στο τραγούδι.

«Σε μια ρώγα από σταφύλι έπεσαν οχτώ σπουργίτες, τσιριτρί, τσιριτρό!»